

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A tanítványság ára és áldásai

Legyetek erősek! Akkor is éljete hithűen az evangélium szerint, amikor mások körülöttetek egyáltalán nem az evangélium szerint élnek!

Monson elnök, szeretünk téged. Teljes szívedet és az egészségedet is rászántad minden elhívásra, melyet az Úr valaha is adott neked, különösen arra a szent hivatalra, melyet most viselsz. Ez az egész egyház köszönetet mond neked állhatatos szolgálodért és rendíthetetlen odaadásodért a kötelesség iránt.

Megbecsüléssel és bátorítással mindenki felé, akinek állhatatosnak kell maradnia ezekben az utolsó napokban, mindenkinek – és különösen az egyház fiataljainak – azt mondom, hogy ha még esetleg nem jött el, egy napon majd elérkezik az alkalom, amikor felhívást kaptok hitetek megvédésére, sőt akár némi, a személyetek ellen irányuló durvaság elviselésére is csupán azért, mert Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai vagytok. Az ilyen pillanatok mind bátorságot, mind pedig udvariasságot követelnek majd a részletekről.

Egy misszionárius nővér például a következőket írta nekem nemrég: „A társammal megláttunk egy férfit, aki a város főterének egyik padján ülve fogyasztotta éppen az ebédjét. Amint a közelébe értünk, felnézett és

meglátta a misszionáriusi névtáblánkat. Szörnyű pillantással a szemében felugrott, és felemelte a kezét, hogy megüssön. Épp időben buktam le, viszont a szájában lévő ételt mind rám köpte, majd a lehető legdurvább szitkokokat szórta ránk. Egy szó nélkül odébbálltunk. Megpróbáltam letörölni az ételt az arcomról, amikor éreztem, hogy egy adag krumplipüré csapódik a tarkómnak. Időnként nehéz misszionáriusnak lenni, mert akkor éppen szerettem volna visszamenni, megragadni azt az embert és rákiáltani, hogy: »MÁR MEGBOCSÁSSON!« De nem tettem.”

Ennek az elkötelezett misszionáriusnak annyit mondhatok: Kedves gyermekem, a saját szerény módodon éppen most léptél be azon kitüntetett nők és férfiak körébe, akik – a Mormon könyvebeli Jákób próféta szavaival szólva – látták Krisztus halálát, „elszenved[ték] az ő keresztjét és elvisel[ték] a világ gyalázkodását”¹.

Sőt, magáról Jézusról ezt írta Jákób fivére, Nefi: „És a világ, gonoszsága miatt, semmit nem érő dolognak tartja; tehát megostorozzák, és ő eltűri, és megütik, és ő eltűri. Igen, leköpdösik,

és ő eltűri, szerető kedvessége és hosszútűrése miatt az emberek gyermekei iránt.”²

A Szabadító saját élményeivel összhangban hosszú történelme van a próféták, apostolok, misszionáriusok és egyháztagok elutasításának minden nemzedékben, és mind fájdalmasan nagy árat fizettek, amikor igyekeztek tiszteletben tartani Isten felhívását, hogy emeljék fel az emberiség családját „egy még különb [út]”³ felé.

„És mit mondjak még? – kérdezi a Zsidókhöz írt levél szerzője.

– [Azokról, kik] az oroszánok száját betömték.

Megoltották a tűznek erejét, megmenekedtek a kard élitől, ...erősek lettek a háborúban, megszalasztották [a seregeket].

...feltámadás újtán [látták] halottait; [míg] mások kínpadra vonattak...

...megcsúfoltatások és megostoroztatások próbáját állották ki, ...bilincseket és börtönt is;

Megköveztettek, ...szétfűrésztettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknak bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve,

A kikre nem volt méltó e világ, bujdosva pusztákon és hegyeken, meg barlangokban és a földnek hasadékaiban.”⁴

Az angyalok bizonyára zokogtak a mennyben, miközben feljegyezték a tanítványság e súlyos árát egy olyan világban, mely gyakran ellenséges Isten parancsolataival szemben. Maga a Szabadító is könnyezett azok miatt, akiket évszázadokon keresztül kivetettek és meggyilkoltak az Ő szolgálatában. Most pedig Őt is elutasították, és életének kioltására készültek.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! – kiáltott Jézus. – Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, a kik te hozzád küldtetted, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképen a tyúk

egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá, és te nem akartad.

Ímé, pusztán hagyatík néktek a ti házatok.”⁵

Ez pedig üzenetet hordoz minden fiatal férfi és fiatal nő számára ebben az egyházban. Elgondolkozhattok, hogy vajon megéri-e bátor erkölcsi kiállást tanúsítani a középiskolában, vagy misszióba menni azért, hogy aztán a legbecesebb hitelveiteket meggyalázzák, illetve érdemes-e ellenszegülni sok mindennek a társadalomban, amely olykor gúnyt űz a vallásosan elkötelezett életvitelből. Igen, érdemes, mert a másik lehetőség az, hogy a „házunk” elhagyatottan, „pusztán hagyatík” – elhagyatott egyének, elhagyatott családok, elhagyatott közösségek és elhagyatott nemzetek lakhelyévé lesz.

Ebben rejlik tehát azok terhe, akiket a messiási üzenet hordozójának hívtak el. A tanításon, bátorításon és az emberek biztatásán felül (ami a tanítványság kellemes fele) időről időre ugyanezen hírvivők arra hívnak, hogy aggódjanak, figyelmeztessenek, és olykor csupán zokogjanak (ami a tanítványság fájdalmas fele). Nagyon is jól tudják, hogy az ígéret „tétjjel és mézzel folyó földlőjéhez”⁶ vezető út szükségszerűen áthalad a Sinai hegyén, amely parancsokon és tiltásokon⁷ tornyosul.

Sajnos az Istentől elrendelt parancsokat hordozói gyakran ma sem népszerűbbek, mint az ősi időkben, ahogy azt most legalább két leköpött és összekrumplipürézett misszionárius nővér is tanúsíthatja. A *gyűlölet* ocsmány szó, mégis vannak olyanok ma, akik a romlott Akhábbal együtt ezt mondják: „én gyűlölöm őt [Mikeás prófétát], mert soha nem jövendöl nekem jót, hanem mindig csak rosszat”⁸. A prófétai őszinteség ilyen fokú gyűlölete Abinádinak az életébe került. Így

szólt Noé királyhoz: „mert az igazságot mondtam el nektek, dühösek vagytok rám. ...mert Isten szavát szóltam, örültnek ítéltetek engem”⁹. Vagy éppen maradinak, férfiközpontúnak, vakbuzgónak, barátságatlanak, szűklátókörűnek, idejétmúltnak és vénnek – tehetnének hozzá mi.

Ahogy maga az Úr is kesergett Ésaías prófétának:

„[Ezek a] fiak, kik nem akarják halni az Úrnak törvényét;

...ezt mondják a látóknak: Ne lássatok; és a prófétának: Ne prófétáljatok nekünk igazat, beszéljeteek kedvünk szerint valókat, prófétáljatok csalárdságokat!

Hagyjátok el az utat, térjeteek le már ez ösvényről, vigyeteek el előlünk Izráelnek Szentjét!”¹⁰

Sajnálatos módon, fiatal barátaim, korunk jellegzetessége, hogy ha az emberek akarnak egyáltalán valamilyen istent, akkor olyant szeretnének, aki nem követel sokat; kényelmes istent, kellemes istent, aki nemcsak hogy nem zavar sok vizet, hanem egyáltalán nem is tesz semmit; olyan istent, aki megsimogatja a fejünket,

megcsiklandoz kissé, aztán szól, hogy szaladgáljunk tovább és szedegessük csak a pitypangot.”¹¹

Na, hát ilyen az, amikor az ember formálja Istent a saját képmására! Olykor – és éppen ez a legironikusabb az egészben – ezek az emberek úgy szólítják Jézus nevét, mint aki ilyenfajta „kellemes” Isten. Tényleg? Ő, aki nem csupán azt mondta, hogy ne szegjük meg a parancsolatokat, hanem hogy még csak ne is *gondoljunk* erre? És hogy ha csupán csak a megszegésükre gondolunk, akkor azzal már meg is szegtük azokat a szívünkben? Hát olyan „kellemes” tannak hangzik ez nektek, amely könnyed a fülnek és népszerű a popfesztiválon?

És mi a helyzet azokkal, akik csak szemlélni szeretnék a bűnt, vagy csupán távolról megérinteni? Jézus nem kertelt: ha a szemed megbotránkoztat, vágd ki. Ha a kezed megbotránkoztat, vágd le.¹² „[N]em azért jöttem, hogy békességet [hozzak], hanem hogy fegyvert”¹³ – figyelmeztette azokat, akik úgy vélték, csak semmitmondó közhelyeket szól. Nem is csoda, hogy prédikálásról prédikálásra haladva a

helyi közösségek „kezdék kérni őt, hogy távozzék el az ő határukból”¹⁴. Nem is csoda, hogy minden egyes csodatétele után hatalmát nem Istennek, hanem az ördögnek tulajdonították.¹⁵ Nyilvánvaló, hogy a „Mit tette Jézus?” autómatica kérdése nem mindig talál lelkes fogadtatásra.

Halandó szolgálata delén Jézus azt mondta: „szeressétek egymást, a miképpen én szerettelek titeket”¹⁶. Hogy megbizonyosodjon arról, hogy pontosan értik, milyen szeretetről beszél, azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok”,¹⁷ és ha valaki „csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül *és úgy tanítja az embereket*, a mennyeknek országában a legkisebb lészen”.¹⁸ A

krisztusi szeretetre van leginkább szükségünk ezen a bolygón, részben azért, mert elméletileg mindig igazlelkűséggel párosul. Ha tehát a szeretetnek kell a jelszavunknak lennie – márpedig annak *kell* lennie –, akkor Annak szava által, aki a szeretet megtestesülése, el kell hagynunk a törvényszegést, és annak minden ösztönzését mások felé. Jézus tisztán értette, amit sokan a modern kultúránkban elfeledni látszanak: hogy életbevágóan fontos különbség van a bűn megbocsátására vonatkozó parancsolat (amelyre Őneki végtelen képessége volt), valamint az elnézése elleni figyelmeztetés között (amely elnézéssel Ő egyetlen egyszer sem élt).

Barátaim, különösen fiatal barátaim, merítsetek bátorságot! A valódi igazlelkűségből áradó tiszta krisztusi szeretet megváltoztathatja a világot. Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus igaz és élő evangéliuma itt van a földön, és hogy ti az Ő igaz és élő egyházának tagjaiként igyekeztek azt megosztani. Bizonyosságomat teszem erről az evangéliumról és erről az egyházzal, különleges hangsúlyt fektetve a visszaállított papsági kulcsokra, amelyek megnyitják a szabadító szertartások hatalmát és hatását. Biztosabb vagyok abban, hogy e kulcsok visszaállítottak, valamint hogy e szertartások ismét elérhetőek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházán keresztül, mint abban, hogy most előttetek állok

ennél a pulpitusnál, ti pedig előttem ültök ezen a konferencián.

Legyetek erősek! Akkor is éljetez hithűen az evangélium szerint, amikor mások körülöttetek egyáltalán nem az evangélium szerint élnek! Védjétek meg hitelveiteket udvariasan és szeretettel, de védjétek meg őket! Sugalmazott hangok hosszú sora – beleértve azokat is, akiket ezen a konferencián hallottok majd, valamint azt a hangot, amelyet az imént hallottatok Thomas S. Monson elnök személyében – mutatja számotokra az utat a keresztyén tanítványság ösvénye felé. Egyenes és keskeny ösvény ez, helyenként meglehetősen kicsiny mozgástérrel, mégis végig lehet menni rajta vidáman és sikeresen, „Krisztusba vetett állhatatossággal..., tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével”¹⁹. Miközben bátran követitek ezt az utat, aközben megingathatatlan hitet kovácsoltok, biztonságra letek az ostromló, gonosz szelek elől, sőt a forgószelek hordaléka elől is, és érzitek majd Megváltónk sziklaszilárd erejét, amelyre ha elkötelezett tanítványságokat építitek, *nem* bukhattok el.²⁰ Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jákób 1:8.
2. 1 Nefi 19:9.
3. 1 Korinthusbeliek 12:31; Ether 12:11.
4. Zsidók 11:32–38.
5. Máté 23:37–38.
6. 2 Mózes 3:8.
7. Lásd 2 Mózes 20:3–17.
8. 2 Krónika 18:7.
9. Móziás 13:4.
10. Ésaías 30:9–11.
11. Lásd Henry Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today* (1978), 15–16.
12. Lásd Máté 5:29–30.
13. Máté 10:34.
14. Márk 5:17.
15. Lásd Máté 9:34.
16. János 15:12.
17. János 14:15.
18. Máté 5:19; kiemelés hozzáadva.
19. 2 Nefi 31:20.
20. Lásd Hélamán 5:12.

Ronald A. Rasband elder
a Hetvenek Elnökségének tagja

A tanítványság örömteli terhe

A vezetőink támogatása kiváltság; azzal a személyes felelősséggel jár, hogy osztozzunk a terheiken, és az Úr tanítványai legyünk.

Tavaly május 20-án egy gigantikus erejű tornádó söpört végig az Amerika szívében elterülő Oklahoma City környékén, mindent letarolva egy több mint 1,5 km széles és 27 km hosszú sávban. A pusztító tornádóból keletkező vihar gyökerestül felforgatta a tájat, és az útjába kerülő emberek életét is.

Egy héttel a masszív forgószél pusztítása után megbíztak, hogy látogassak el erre a területre, ahol a vihar a letarolt és feldúlt környéken szanaszét szórta az emberek házait és holmiját.

Indulás előtt beszéltem szeretett prófétánkkal, Thomas S. Monson elnökkel, aki szeret ilyen küldetéseket végezni az Úrért. A hivatala és a jósága iránti tiszteletből megkérdeztem: „Mit szeretnél, mit tegyek? Mit mondjak?”

Gyengéden megfogta a kezem, ahogy azt minden egyes áldozattal és segítővel tette volna, ha ő maga ott lett volna a pusztítás helyszínén, és így szólt:

„Először is, mondd meg nekik, hogy szeretem őket.

Azután mondd el nekik, hogy imádkozom értük.

Harmadszor, kérlek, mondj köszönetet azoknak, akik ott segítenek.”

A Hetvenek Elnöksége tagjaként éreztem a vállamon az Úr Mózeshez intézett szavainak súlyát:

„Gyűjts egybe nékem hetven férfiút Izrael vénei közül, a kikről tudod, hogy vénei a népnek és annak előljárói...”

Akkor alá szállok, és szólok ott veled, és elszakasztok abból a lélekből, a mely te benned van, és teszem ő beléjük, hogy viseljék te veled a népnek terhét, és ne viseljed te magad.”¹

E szavak az ősi időkből valók, ám az Úr útjai nem változtak.

Az egyházban az Úr jelenleg 317 hetvenest hívott el, akik 8 kvórumban szolgálnak, hogy segítsenek a tizenkét apostolnak viselni a terhet, melyet az Első Elnökségre helyeztek. A lelkem mélyéig hatol ennek a felelősségnek az örömteli érzése, ahogy a Fivéreimnek is. Azonban nem mi vagyunk az egyedüliek, akik ebben a dicsőséges munkában segítenek. Az egyház tagjaként világszerte mindannyiunknak csodás lehetőségünk van arra, hogy megáldjuk mások életét.

Szeretett prófétánktól megtanultam, hogy mire van szükségük a vihar sújtotta embereknek: szeretetre, imákra